

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Ja, det sidste håber jeg da sandelig.

Det, der kalder mig herop, er selvfølgelig hr. Henning Andersens bemærkninger om, at SF's samlede ændringsforslag til finanslovsforslaget skulle sætte den private sektor i stå – sådan blev det vist nogenlunde ordret formuleret. Det er muligt, at Det Konservative Folkeparti har den vurdering, men så har Det Konservative Folkeparti åbenbart ikke konsulteret finansministeren, hvis budgetdepartement som sædvanlig laver nogle udmærkede og seriøse beregninger over konsekvenserne af SF's ændringsforslag. I det notat, der er fremsendt til Finansudvalget i november måned, kan vi læse, at de langsigtede virkninger af SF's ændringsforslag er en betalingsbalanceforbedring på 3,9 mia. kr. årligt og en nedbringelse af arbejdsløsheden. Det kalder jeg ikke, at den private sektor er gået i stå. Tværtimod, det er et klart og konstruktivt bidrag til løsning af de økonomiske problemer. Der står endda i teksten, at der ikke er taget højde for eventuelle langsigtede strukturelle effekter af forslagene vedrørende erhvervspolitik og forskning – positive effekter ja, som modellen dog ikke har kunnet kapere, fordi det er en forholdsvis begrænset økonomisk model. Men hvis vi lægger dem oveni, bliver billedet altså bare yderligere positivt. Derfor må vi sige, at SF's forslag er et klart bidrag til løsning af vores balanceproblemer.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg forstår da udmærket, at hr. Henning Andersen fra Det Konservative Folkeparti priser sig lykkelig over, at det igen har etableret det snævre venskabelige samarbejde med Socialdemokratiet og dermed har sikret den borgerlige regerings fortsatte eksistens. Det er der ikke noget at sige til at man fra regeringspartierne side er lykkelig over, men det er ikke ensbetydende med, at befolkningen er lykkeligere. Men lad det nu være.

Det, hr. Henning Andersen gjorde gældende, var for det første, at man i Det Konservative Folkeparti havde ulejliget sig med at gennemgå de ændringsforslag, som Fælles Kurs har stillet til finansloven. Det er et udtryk for, at der er folk i Folketinget, der i hvert tilfælde interesse-

rer sig for, hvad andre partier mener. Det skal man kun være tilfreds med. Det er ikke ensbetydende med, at konklusionerne er rigtige. De er tværtimod forkerte, for det, hr. Henning Andersen giver udtryk for, er, at hvis Fælles Kurs' ændringsforslag bliver realiseret, ryger velfærdssamfundet sig en tur. Det kan man naturligvis konstatere, hvis man har en anden opfattelse end den, vi har. Vi har nemlig den modsatte opfattelse. Vi mener, at man genetablerer velfærdssamfundet, for i dag har vi intet velfærdssamfund for den brede del af befolkningen. Vi har 1,5 millioner mennesker i dette land, der modtager overførselsløn, dvs. pensioner, dagpenge eller bistandshjælp. Der er ikke tale om, at de overhovedet fornemmer, at de lever i et velfærdssamfund. Til gengæld er der 18 pct. af befolkningen, der i den periode, denne regering har haft indflydelse, har noteret stigende gevinster, og for dem er det selvfølgelig et velfærdssamfund. Ingen skal være i tvivl om det.

Men det, der blev gjort gældende, var, at vi ønskede, at forsvaret skulle nedlægges. Ja, det vil vi. Vi ønsker at spare 13,5 mia. kr. på et unyttigt militærapparat.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er til hr. Henning Andersens bemærkninger om Fremskridtspartiets manglende politiske realisme og manglende evne til at formulere politiske forslag, der kunne resultere i en bedring af vores lands alvorlige økonomiske problemer. Det, Fremskridtspartiet har peget på siden 1973, er, at hovedårsagen til landets problemer er den alt for store offentlige sektor. OECD-rapport på OECD-rapport har peget på nøjagtig det samme, men alle regeringer, der har siddet siden da, har nægtet at tage fat på det problem at få den offentlige sektor bragt ned.

Da vi skulle have finanslovsforhandlinger om finansloven for 1988, sagde Fremskridtspartiet: Vi kommer ikke med ultimative krav. Vi ønsker at forhandle om alt, hvad der kan forhandles om, men vi havde en basis på 40 mia. kr.s besparelser. Det er kun en begrænsning af hele den offentlige sektor på sølle 8-9 pct. Det skulle dog være muligt, når man tænker på, at Det Konservative Folkeparti ikke længere tilbage end i 1981 kom med besparelser på 10 mia. kr. Det anså man dengang ikke som det rene van-